

BIBLIOTEKA

E

8JH-1

K 78

SHTETI

Klara Kodra

**BISEDË
ME
VËLLEZËRIT**
poezi

85H-1.

K78

Klara Kodra

Bisedë
me
vëllezërit
poezi

48020

SHËNËTË BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

TOK ME FSHATARËT

Jemi mbledhur tok me fshatarët,
marrim në dorë bukën
si plisat në arë,
dhe fjalët rrjedhin
si rrëketë në lumë.
Atdheu s'është vetëm në vijat e hartave,
po dhe në vijat e këtyre fytyrave,
që të malluara na shohin
si prindi bijtë.

PARTISË

Drejt teje
krahët i kam shtrirë.
Vargjet e mia mbushen me ty
si syri me hapësirën.

LETËR. NGA METALURGJIKU

E dashur mësuese,
s'e fsheh, herë-herë
unë fëmija e panënë,
kam rënë në mendime
dhe me krahët e ëndrrave
kam kërkuar nënën time
me fytyrë të pakapshme
(dhe nëna për fëmijën është
e gjerë sa një botë),
po tani ajo fytyrë
më ngjan si fytyra jote
dhe desha që të puth
prej së largu ato duar
që bënë që fëminija ime
të mos jetë kurrë e trishtuar.
E dashur mësuese,
çdo njeri ka një rrugë,
e unë tani jam metalurge.

Do të doja të shihje
që i kam duart e forta
dhe shpirtin më të fortë,
ashtu si më gatoi
fjala dhe dora jote.
E dashur mësuese,
do doja që këto radhë
t'ishin krahë që të të rrokja
në këtë ditë të bardhë.

BALADË IRLANDEZE

Harold Uillsoni shkel në tokën e Irlandës
dhe sjell me vete
fjalë,
fjalë,
fjalë
me të cilat do t'ua ngrohë zemrat ushtarëve...

Por ato fjalë
janë të zbeta,
si para agimit
drita e një llampe.
Nëpër uniforma ushtarët anglezë kanë ngrirë
dhe vjen Harold Uillsoni
dhe u sjell një xixëllim fjalësh.
Ata vazhdojnë të ngrijnë,
sepse bijtë e Irlandës
nuk e quajnë aspak Anglinë

nënë e tyre të mirë,
sepse bijtë e Irlandës
tani kanë sy,
sepse bijtë e Irlandës kanë duar që shtrëngojnë
pushkën
dhe bijtë e Irlandës po ngrohen në zjarr të luftës
kurse anglezët në uniformat e ndritura kanë ngrirë.

THJESHTËSI

Ti je e dashur, e qetë, e thjeshtë
dhe veç unë ta di thellësinë;
qeshin ëmbël sytë bojë lëndine,
derdhen lirshëm flokët ngjyrë vjeshte.

E di, flokët s'i ke si floriri,
sytë si nata a zënë si violinë,
e thjeshtë, kokulur, si kalliri,
u buzëqesh ditëve që vijnë.

Duart e tua dinë të ndezin penën,
dinë fëmijët t'i ledhatojnë,
kapin kazmën a shtizat, të lehta,
veç një gjë s'dinë ato: të pushojnë.

Sytë, si deti që thith pareshtur
valë lumenjsh, thithin pa pushim
dashuri nga zemra e njerëzve
dhe e derdhin prapë si burim.

Ti je e dashur, e qetë, e thjeshtë
dhe s'kupton si mes vargjesh u gjende.
Ndërsa shkruaj këto rreshta në heshtje
thith si ajrin dashurinë tënde...